

На кого ржката — не благословия, —
А издайство свърши, — и гръмъ не строши я;
И чието име нещж споменж,
Отъ страхъ мойта пѣсень да не осквернж —
Хвърли въ плачъ и жалость цѣль народъ тогасъ!
И тозъ човѣкъ йоще живѣй между насъ!

Окованъ и кървавъ, вѣвъ тъмница ржгнатъ,
Апостолътъ бѣше на мжки подвѣргнатъ
Ужасни. Напраздно! Тѣ нѣмахж власть
Надъ тазъ душа твърда Ни молба, ни гласъ,
Ни проклятье грозно, ни болно стенанье,
Не издаде въ мрака туй гордо страданье!
Смъртъта бѣше близко, но страхътъ далечъ.
И той не пошушна прѣдателска рѣчь,
И на вси въпроси — грозно испытанье —
Единъ отвѣтъ даде и едно мълчанье,
И казваше: „Азъ съмъ Левски! Ей ме на!“
И никое име той не спомена.

Но врагътъ жестоки да убий духътъ —
Една заранъ Левски осхди на смръть!
Царетъ, тълпата, мръсникътъ тирани
Да можътъ задуши гордото съзнание,
Гласътъ, който вика, мисльта, що грѣй,
Истината вѣчна, що вѣчно живѣй,
Измислихж всякой по една сѣкира
Да уморжтъ всичко, дѣто неумира:
Зарадъ Прометей — страшната скала,
Ядътъ за Сократа съ клеветета зла,
Синджиръ за Коломба, кладата за Хуса,
Кръста на Голгота за кроткий Исуса —
И по тоя начинъ най-грозний конецъ,
Въ бжджщето става най-сяенъ вѣнецъ.

Той биде убѣсенъ.

О, бѣсило славно!

По срамъ и по блясъкъ ти си съ кръста равно!
Подъ тебъ ний видѣхме, уви, да висжтъ
Много славни жертви, и да се тресжтъ,
И вѣтрътъ южний съ тѣхъ да си играе,